

Mit mondok el gyermekeimnek a Húsvétről?

A Húsvét tényei

Jézus Krisztus kereszthalála történelmi tény

Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtti kereszthalála történelmi tény, nem mese, nem legenda. Azok a beszámolók, amiket az evangéliumokban olvashatunk, teljesen hiteles, korabeli, tényszerű tudósítások. Szemtanúk beszámolóit és tanúvallomások alapján készültek, és a saját korukban tökéletesen ellenőrizhető anyagok voltak. Hitelességük kulcsfontosságú volt, mert a keresztényeknek életükkel kellett fizetniük hitükért. Azok az adatok, amelyeket az evangéliumok tartalmaznak, a később feltárt régészeti leletek és történelmi bizonyítékok fényében is teljesen korrekt képet adnak Jézus Krisztus életéről. Jézus Krisztus tudta, hogy mi vár rá. Tudatosan élte végig életét, tudta, hogy szenvedni fog az emberek bűneiért, az emberiség megváltásáért, tudta, hogy harmadnapra fel fog támadni. Mivel szeretett bennünket, szerette az Atyát, vállalta a megváltás munkáját.

Jézus Krisztus feltámadása történelmi tény

A feltámadás egyik határozott bizonyítéka az üres sír. A sírt hiába pecsételték le, hiába állítottak őrséget elé, a feltámadást nem tudták megakadályozni. A feltámadás hajnalán a kő elgördült, a test feltámadt, a sír üressé vált. A másik bizonyíték hogy a tanítványok találkoztak a feltámadt Jézussal. Többször is találkoztak vele, csoportban is, személyesen is, rövid és hosszabb időkre is, negyven napon keresztül mindaddig, ameddig Jézus

Krisztus a Mennybe fel nem emelkedett 120 szemtanú szeme láttára. Ezen találkozások során a tanítványok Mesterük testét többször is megérintették, együtt ettek vele, tanította őket. Volt, hogy 500-an egyidejűleg voltak együtt a feltámadt Jézussal. Ezek a találkozások Pünkösöd után elsőszámú bizonyítékká léptek elő, s a Jézus Krisztus nevében véghezvitt csodák úgy meggyőzték az embereket a feltámadás valóságáról, hogy az evangélium rohamosan terjedni kezdett, s a követők száma minden üldözés ellenére növekedett.

Jézus Krisztus kereszthalála, feltámadása és a megváltás – a megjövendőlt ígérek beteljesedése

A prófétai írásokat jól ismerték Izrael valóságos emberei. Az Ézsaiás könyvének 53. fejezete leírja a megváltást. „...Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” A 22. zsoltár, Dávid király zsoltára – melynek szavait az Úr Jézus a kereszten is idézte - 1000 évvel korábban származik és szintén beszél a kereszthalálról. „Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: az Úrra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!... Ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.”

Ezeket az írásokat nem lehetett meghamisítani, hiszen évszázadok óta százak

és százak szóról-szóra tudták az ősi próféciákat. A szövegmásolók aprólékosan megszámozták a betűket, úgyhogy "csak úgy" betoldani nem lehetett. Arra pedig, hogy a későbbi korok sem hamisíthatták meg az ősi szövegeket, bizonyítékot adnak a Qumráni tekercsek, melyek még időszámítás előttről származnak. Ezek ugyanazokat az ősi próféciákat tartalmazzák, mint a mai bibliák Ószövetségi könyvei. E tekercsek 1948-ban kerültek elő a Holt-tenger környéki barlangokból.

Isten gondoskodott arról, hogy pontosan és akkor teljesebben be minden a Megváltó életében, ahogy ő megígérte.

Mi Jézus Krisztus halálának az értelme?

Az ő halála kiváltja az emberiséget a büntetés alól. Mivel a bűn zsoldja halál ez minden emberre érvényes a bűneset óta. Az emberek lelke az ördögé lett jog szerint. De mindaz aki segítségül hívja az Ur nevét megtartatik. Ez azt jelenti, hogy aki megvallja a bűneit Istennek és elhagyja azokat, s kéri Istent segítsen neki kikerülni a bűn hatalma alól, többé már nem kell a saját bűneiért ítéletre menjen, helyette Isten elfogadja a Megváltó Jézus halálát. A megváltott ember pedig nem tartozik többé a sátán fennhatósága alá. Jézus Krisztus kiszabadította a saját vérével. Sem halál, sem betegség, sem gyengeség sem sikertelenség, sem depresszió, sem fájdalom, sem félelem, sem semmi rossz nem uralkodhat többé rajta. Jézus attól kezdve mindenkor vele van, el nem hagyja, el nem távozik mellőle, védelmezi, segíti, tanácsolja, bátorítja, és végül a mennybe viszi egy csodálatos elkészített helyre, ahol Ő is van.

Miért csodálatos, hogy Jézus Krisztus feltámadt a harmadik napon?

Nem maradt legyőzve, mivel ő ártatlan és bűntelen volt egész életében. Így a halál nem tarthatta őt fogva. Ez a tény a GYŐZELEM ténye. Jézus Krisztus feltámadása, megtörte a gonosz hatalmát, a halál már nem korlátlan úr. Jézus Krisztus ma is él, ha pedig él, lehet vele találkozni, beszélgetni. Jézus Krisztus az út a menny és az emberek közt. Jézus megosztja örök életét azokkal, akik kérik ezt Tőle, így azok is örök életet kapnak akik hozzá tartoznak.. Ez a Húsvét, a kereszt-halál és feltámadás csodálatos üzenete.

Te is beszélgethetsz Istennel, megszólíthatod az Úr Jézust. Mondd el neki, ha szomorú vagy, ha öröm ért, ha vágysz valamire, ha szeretnéd, hogy mindig veled legyen. Imádkozhatsz most velem együtt.

„Úr Jézus! Köszönöm, hogy Te meghaltál az én bűneimért is. Köszönöm, hogy szeretsz engem. Köszönöm, hogy új életet akarsz adni számomra. Kérlek, bocsáss meg nekem minden bűnömért, amit ellened és az emberek ellen követtem el akár gondolatban, szóban vagy tettben. Nem akarok kemény szívű lenni. Kérlek, adj új kezdést és új életet, amit készítesz nekem. Behívlak, befogadlak az életembe. Te légy az Úr, és Neked akarok engedelmeskedni. Köszönöm, hogy meghallgattál. Köszönöm, hogy befogadhattalak Téged. Köszönöm, hogy Velem maradsz minden nap. Köszönöm, hogy Veled élhetek. Ámen.”

Húsvétra ajándékot?

A legjobb ajándék tippje...

A legjobb ajándék tippje: együtt töltött idő. Olyan idő, ami gyermekünké, amire számíthat, ami reményt ad neki a hétköznapiakban.

Mennyire fontos, hogy gyermekünkkel külön, neki szánt időt töltsünk! Külön időt, amit kifejezetten neki szentelünk. Nem elég ezt tizenkét éves korában elkezdni, minél korábban kezdjük, annál jobb. Nem elegendő, hogy egy számítógép előtt ülünk, és nézünk valamit közösen. Beszélgetni kell vele, hogy lásson is, ne csak nézzen. Amit most megalapozunk, az fog később visszaköszönni!

Fontos különbség van az elkényeztetés és a gyengéd szeretet közt. Hajszál választja el őket egymástól. Nem kell félni attól, hogy, ha ölelést kap, testi simogatást, babusgatást kap gyermekünk, akkor rögtön el lesz kényeztetve. A szeretet testi és gyengéd kifejezésére szüksége van. Nagyon is. Hol kezdődik az elkényeztetés? Amikor a gyermekének hiánypótlásként – a vele személyesen eltöltött idő helyett – lelki kapocs nélkül ad meg mindent a szülő, amit tud (s amit a gyermeke tőle kér vagy éppen követel), akkor ezt nem szeretetként kapja meg a gyermek – bár lehet, hogy annak tűnik. Ilyenkor a szülő túlzottan engedékennyé válik, és úgy ad meg mindent gyermekének, hogy végül a gyerek

lesz az úr, és nincs fegyelmezés, nincsenek korlátok, nincsenek szabályok – amikre egyébként igencsak szüksége van a gyermeknek –, akkor elkényeztetésről, elkapatásról van szó.

De a személyes idő, a szeretetteli ölelés, átkarolás, simogatás, babusgató, nem egyenlő az elkényeztetéssel!

Boldog gyermek, aki minden nap kap egy kis minősített időt a szüleitől. Az esténként, a családdal együtt töltött egy-két óra (sokszor ennyi a napból, amit együtt tölthetünk), tartalmazzon egy kicsi időt, ami nem cselekvésből áll, nem házimunkával van teli, hanem ami tényleg együtt töltött idő: beszélgetés, ledőlés közösen egy díványra, úgy, hogy karunkat gyermekünk feje alatt tartjuk, átkaroljuk egymást, és megpihenünk.

Sokszor elfelejtjük, hogy mi szülők versenyben állunk gyerekünkért. Anynyi impulzus éri gyermekünket – napi egy másfél óra tévénézés (nem szükség-szerű, csak az átlagból indulunk ki), napi hat-hét óra vagy több az iskolában,

mindenféle gyerekek között, a sok csetelés az interneten, messengerezés, jutubozás és a mindenféle magazinok, amit olvasnak (a Witch – boszorkány-magazin – kicsi korban, majd a Bravó később, mindenféle sztárokkal...). A szülőnek versenyeznie kell azért, hogy ő legyen az, akire gyermeke hallgat. Két éves kortól elindul ez a verseny. Ma már a reklámok is attól remélnék eredményt, ha a gyerekeket veszik célba. A szülő beülteti gyermekét a tévé elé, hogy időt nyerjen munkájára vagy kikapcsolódására, s a gyermekhez közel kerül a reklám, és annak üzenete. A filmek is hamis világot építenek fel benne. A többi gyerek is ezeket nézi. A gyerekek világa erre a hamis alapra épül fel. A verseny kíméletlen – ha nem akarjuk, hogy ezek a titkos formáló erők hassanak jobban gyermekünkre, mint mi tesszük. Minél nagyobb, annál szélesebb a vetélytársak köre. Poszterek, képregények, klipek, zenék, szövegekkel vagy anélkül, de mindenképpen üzenettel. A gimiben pedig már egyre erőteljesebben ott a többi haver, a baráti kör, a kocsmázás, bulizás – a többi gyerekkel való versenyt ilyenkor már fel is adják a szülők általában. Ilyenkor azt mondják: „Nem érdemes. Ez a gyerek már ilyen. Ilyen is marad.” És a szülők persze felmentik magukat, a haverokat okolják, az iskolát, a körülményeket – és nem tud-

ják, hogy azok a minősített idők, azok a tíz, tizenöt percek, fél órák, amik naponta kimaradtak – rendszeresen! – az okai annak, hogy ilyen „kapcsolatba” kerültek gyermekükkel.

Egy figyelmeztetés: amit most megtehetsz, azt most kell megtenned. Nem halogathatod tovább!

Még egy hibalehetőség...

Hősöket akarunk nevelni. Olyanokat, akik maguk is meg tudnak küzdeni környezetükkel, az eléjük tornyosuló akadályokkal. Tudnak jót és rosszat mondani, tenni, de a jót akarják választani. S ez jó célkitűzés. Sok szülő annyira odaszánt: mindent jól akarnak csinálni, és mégis elszúróják. Egy szem gyermekük, szemük fénye – mégis, sokan, mint egy kis állatkát, úgy tartják őt maguk mellett. Pedig a kicsi gyermek is ember. Még, ha nehezen fejezi is ki magát, ki akarja. Kedves Szülőtársam: valóban érdekel Téged az, amit mond? Válaszolsz-e arra, amit veled szeretne közölni? Arra reagálsz-e, amit szeretne mondani Neked? Gondolatai érdekelnek Téged? Megosztod vele a sajátjaidat? Ami neki fontos, az Neked is fontos? Most is, még ha az a hintázással vagy játékokkal kapcsolatos? Ami kicsi óvodás társaival, vagy a szomszéd gyerekekkel kapcsolatos? Konfliktushelyzetei az ő számára ugyanolyan súlyúak, mint a Tiéid, a Te számodra! Most kérdez. Most szeretne megosztani Veled mindent, ami történik vele. Ha válaszolsz, ha meghallgatsz, ha fontos Számodra, amit Veled akar megosztani, ez megalapozza, hogy később, amikor bulikról, fiúkról vagy lányokról lesz majd szó, akkor is fog kérdezni. Akkor is megosztja Veled dolgait, és beavat a véleményébe.

(dr. Kováts György)

Lehet újrakezdeni?!

Drága olvasó Szülőtársam!

Ez talán a legnehezebb kérdés az életünkben.

A gyermeknevelés tulajdonképpen azt jelenti: barátainkká tudjuk-e tenni az Istentől kapott gyermekeinket, vagy sem.

Mindannyian szeretnénk megőrizni őket a rossz dolgoktól. Balesettől, rossz barátoktól, rossz döntésektől, rossz jövőképtől, rossz befolyásoktól, rossz házastárstól, rossz életkörülményektől.

Mindannyian próbáljuk ezektől megóvni őket: beszélünk, tiltunk, parancsolunk, kérlelünk, vagy lemondunk róla – gondolván, ez majd észhez téríti és visszaszalad, mint régen, és átölel, és bocsánatot kér. De a tizenévesek többsége erre már nem képes.

Vajon miért?

Nem kéne magunkba tekinteni?

Végiggondolni: a megóvás szándékában és cselekedeteinkben benne volt-e a beszélgetés?

Benne volt-e az imádság Istenhez, akitől kaptuk őt, hogy Ő őrizze meg, és gyermekünk szívét Ő tartsa meg a szülők tisztelete és az engedelmesség útján, mert akkor hosszú

életű lesz a földön. (2Mózes 20,12: „Tiszteld atyádat, és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked.”)

Elláttuk-e olyan tanáccsal, ami mindennél többet ér? A tulajdon életmintánkkal!

Mert az, amit látnak, kétszerte inkább példaértékű mint az, amit mondunk.

Van egy távolkeleti mondás: „Nem hallom azt, amit mondasz, attól, ami vagy.”

Bizony, ezt igen könnyen elfelejtjük, a felelősség sokszor sürgető terhei alatt.

Természetesen mi magunk sem vagyunk tökéletesek... Nem baj, gyermekeink a hibáinkból is tanulnak. De csak akkor, ha be tudjuk látni őket, s ezt elmondjuk a családban, és bocsánatot is tudunk kérni érte!

Igen, bocsánatot, még az egy, két, három éves kicsi gyermektől is! Mert ebből fogja ő is meglátni, és ebből érti meg, hogy a szeretetteljes, meleg, biztonságot jelentő családi kapcsolat a bocsánatkérésből és megbocsátásból alakulhat ki. Ha viselkedésünkben következetesek vagyunk, gyermekeink felismerik, hogy ha ők hibáznak, akkor annak is van egy biztos elrendezési módja. (S hogy fognak hibázni, ehhez kétség nem fér... mennyire fontos, hogy jó előre felismerjék a visszaút lehetőségét és módját!) Az

elrendezési mód, és a visszaút: az új-
rakezdés.

Az újrakezdés. Mert a bocsánatké-
rést a megbocsátás követi, s a meg-
bocsátást a „tiszta lap”. Újrakezdjük
a kapcsolatépítést. Újra bizalmat
adunk, újra fogalmazunk dolgokat,
újra felfedezhetjük a másik megválto-
zott személyét, gondolatait. Tudunk
újrakezdeni!

Tudjunk újrakezdeni!

Gyermekeink életében ennek csak
egy útja van! Ha a másik féltől (a szü-
lőtől!) megkapják az új kezdés lehe-
tőségét! Ha a szülő nem teszi szóvá a
régit. „Már megint...”, vagy „Te min-
dig...”, vagy „Soha nem fogod meg-
tanulni...”, vagy „Ezerszer megmond-
tam már...”, vagy „Nekem mondhatsz,
amit akarsz...”, vagy „Még mindig...”,
vagy „Már megint, újból csak ugyanaz
a lemez...” stb.

Sok-sok standard, bejáratott, rossz
mondat áll készenlétben a szótárunk-
ban, hogy a másikat, (netán gyer-
mekünket), elkeserítsük! Sokszor
annyira természetessé váltak, hogy
már észre sem vesszük, hogy ezeket
használjuk. Pedig nem gondoljuk ko-
molyan, csak a keserűségünk, fájdalom-
unk hangjai ezek, de ezzel a barát-
ságunkat ássuk alá!

Tegyük barátunkká a gyermekün-
ket, úgy, hogy mi magunk megválto-
zunk. Engedjük, hogy újat kezdhes-
sen a gyermekünk. Tökéljük el, hogy
kitiltjuk mondattárunkból a keserű,
fájdalmas részeket, és kicseréljük a
bizalom mondataival!

„Tudom, hogy nem akartál meg-
bántani”, vagy „Tudom, már szóltam,
nem szeretnék ezzel bosszanta-
ni, de hadd fogalmazzam meg még
egyszer...”, vagy „Látom, hogy te is

küzdesz, hogy meg tudj változni, se-
gíteni szeretnék, mondd meg mivel
tudnék!”, vagy „Biztos vagyok benne,
hogy a tőled telhető legtöbbet meg-
tetted, nem baj, hogy nem sikerült,
majd legközelebb menni fog.”

Ha ezt magunkon kezdjük, biztos
lesz változás. A kapcsolat el kezd ja-
vulni. Persze, ami évek hosszú során
romlott el, egy nap alatt nem épül
fel. A bizalom nehezen áll helyre min-
denki szívében, de felépül, ha időt,
figyelmet, energiát fordítunk rá.

Egy dolog biztos. Bizalmat nem le-
het kicsikarni, azt csak KAPNI lehet,
illetve a másik oldalról ADNI.

A titka, mindent egybevéve: az ÚJ-
RAKEZDÉS.

Egy olyan lehetőség, ami az egész
család életét átformálja. Szeretetet,
bizalmat, őszinteséget önt a kapcso-
latokba, a szívünkbe, az otthonunkba.

ÉRDEMES KIPRÓBÁLNI.

Sok sikert az újrakezdéshez!

(Egy szerető feleség és
öt gyermekes anyja:

Kovátsné

Hontvári Anna)

Milyen kapcsolatban vagyok a gyermekemmel?

Kedves Szülőtárs! Ha valóság-hű választ szeretnél látni, kérlek, ne engedj a kísértésnek, és ne olvasd el előre a Kapcsolat-értékelő összefoglalásait! Töltsd ki most ezt a tesztet, és utána olvasd tovább.

1. MILYEN A KAPCSOLATOM GYERMEKEMMEL?

- a) hagyományos szülő-gyermek kapcsolat: én ellátom, gondoskodom róla, őt ott él velünk, és ennyi
- b) sok mindent tudok gyermekemről, mindent megadok neki, amit tudok, de igazából a gyermekem lelkének barázdáit, hullámait nem ismerem, kívülről látom őt, gyermeknek tekintem, ami tőlem telik, megadom neki, lehetőleg mindent megkap, de mély kapcsolatunk nincs egymással – nem „fedezem fel” őt...
- c) bensőséges kapcsolatban vagyok vele, meghallgatom és megértem őt, bármiről tudunk beszélgetni, napról napra és újra meg újra megismerem gyermekemet, látni akarom benne a változást, a jót, egyenrangú partnerként kezelem (ami nem jelenti azt, hogy nincs rend és fegyelmezés a családban)

2. MENNYI MINŐSÍTETT IDŐT TÖLTÖK KIFEJEZETTEN A GYERMEKEMMEL?

- a) ezt nem tartom fontosnak, nem is értem, miért lenne szükséges ez, elvégre egy lakásban lakunk, és általában együtt is vagyunk a lakásban
- b) ritkán, kb. kéthetente, de minden nap, biztos, hogy nem jut erre időm
- c) naponta igyekszem beszélgetni vele, és megtudni, mi történt vele, hogyan gondolkozik

3. TUDOM-E, KIK A LEGFONTOSABB GYERMEKEM SZÁMÁRA?

- a) egyáltalán nem tudom, kikkel van kapcsolatban napról napra
- b) egyet, kettőt ismerek közülük, hallomásból
- c) tudom, és nyomon követem kapcsolatait alakulását, gyermekem beszámolóiból; törekszem arra is, hogy személyesen is megismerjem őket

4. BEAVAT-ENGEM A TITKAIBA?

- a) nem nagyon beszélgetünk egymással, a hétköznapi dolgain kívül
- b) beszélgetünk, de titkokról nem esik szó, én mással beszélem meg az enyéimet, ő is mással
- c) igen, beavat, én is megbízom benne

5. KIRE HALLGAT GYERMEKEM, KI AZ, AKINEK A VÉLEMÉNYE A LEGTÖBBET SZÁMÍT NEKI?

- a) példaképe a kedvenc sztárja, legjobban hozzá akar hasonlítani
- b) osztálytársai közül valaki, legjobb barátja, haveri kör
- c) tőlünk, a szüleitől kér tanácsot, bennünk bízunk legjobban

6. BÜSZKE VAGYOK-E GYERMEKEMRE?

- a) nem vagyok büszke, még nem tett le annyit az asztalra, vannak kívánnivalók, amik miatt nem lehetek rá büszke
- b) nem gondolkodtam ezen
- c) büszke vagyok rá, dicsérem őt ismerőseim előtt, boldog vagyok, ha rá gondolok

7. HOGYAN JÁROK GYERMEKEM KEDVÉBEN?

- a) nem szoktam ezen gondolkodni, elég sok problémám van nekem magamnak is, életemnek olyan nehéz szakaszában vagyok, hogy a gyermekem igazán megértheti, hogy most magammal vagyok elfoglalva
- b) amit a legtöbb szülő csinál – ajándékokat adok neki, amikor csak tehetem, viszek neki valamit haza, ha másra úgyszincs időnk, legalább kárpótolja ez őt magam helyett, kitalálok egy jó programot, amit csinálhatunk együtt, és kész tényként bejelentem, viszem magammal (rendszeresen az történik, amit a szülő kitalál, és ez kész tény a gyermek számára)
- c) megkérdezem, mit szeretne csinálni, lehetőségeimtől függően, kihozom a legjobbat abból, amit szeretne, abban a minősített időben, amit rááldozok – s ezt szívesen teszem

8. HOGYAN GONDOLOK GYERMEKEMRE?

- a) amikor még kicsi volt, nagyon örültünk egymásnak – de, hát kis gyerek, kis gond, nagy gyerek, nagy gond. Most elég nehéz vele, sokszor visszabeszél, konfliktusainkat nem tudjuk jól megoldani, sokszor teher nekem
- b) meg vagyunk egymással, együtt élünk, de úgy érzem, egyre távolabb kerültünk egymástól, mintha egy kicsit elhidegültünk volna, ha kevesebbet találkozunk, kisebb a súrlódási felület – de szerintem egy szülő-gyermek kapcsolatban nem megvalósítható az őszinte, mély baráti beszélgetés, a feszültségmentes, jó kapcsolat
- c) most is ugyanolyan hálás vagyok érte, mint amikor kicsi volt, bár más jellegű problémákkal küzdünk, de együtt megharcolunk mindennel, ami ránk vár, mellette állok mindenben, s ha vele magával lenne is konfliktusunk, még ebből is jól jövünk ki, hiszen mindig jobban megismerhetem őt, egyre közelebb kerülhetünk egymáshoz, és mondhatom: tudatosan szeretem őt

9. SZÉGYELL-E ENGEM A GYEREKEM?

- a) egyértelműen, minden barátja előtt, és én ehhez alkalmazkodom is
- b) bizonyos körökben igen, bizonyos társaságokban nem – ezt elfogadom, nem tehetek mást
- c) nem szégyell, semmilyen helyzetben, barátai előtt sem

10. MIKOR VOLT A LEGUTÓBBI KÖZÖS ÉLMÉNYÜNK?

- a) legutóbbi ünnepnapkor, nem szerveztünk semmi külön programot, csak ahogy a hétköznapiak telnek, és hozzák magukkal a szülinapokat stb.
- b) ritkán csinálunk valamit „csak úgy”, úgy egy hónappal ez előtt lehetett az utolsó
- c) napokban lehet számolni, pár nap eltelik, megint csinálunk valamit együtt, erre figyelek, hogy legyenek közös élményeink gyermekemmel, ügyelek rá, hogy ne teljenek el úgy napok, hogy hiányoznának ezek az életünkből

11. SZOKTAM-E HIRTELEN ÖTLETTŐL VEZÉRELTETVE „ELRABOLNI” GYERMEKEMET EGY FÉL ÓRÁRA, AMIKOR ÉRZI, HOGY CSAK AZ ÖVÉ VAGYOK?

- a) soha, mindig a megszokott utakon közlekedünk, a megszokott feladatokat végezzük, kinek van másra ideje vagy kedve...
- b) különórás vizsgák, bizonyítványosztás vagy fellépések után van alkalma annak, hogy elmenjünk ünnepelni együtt (fagyizás vagy gyors étterem), különben nem nagyon szoktunk ilyesmit csinálni
- c) időnként fogom magam, és hirtelen váltunk, váratlanul randizom vele, elmegyünk egy cukrászdába, vagy csak úgy, sétálni; vagy iskola után nem rögtön haza megyünk, hanem „kalandozunk” egyet a városban

12. GYÖNYÖRKÖDÖM A GYERMEKEMBEN?

- a) az enyém, ez adottság, elfogadom, különösebben miért gyönyörködnék benne, nem szoktam kifejezetten gyönyörködni benne, nem látom értelmét
- b) amikor kisebb volt, akkor sokat gyönyörködtem benne, ha tehetném, visszafordítanám az időt, amikor kisebb volt, most valahogy nem lelem kedvemet benne, annyira, mint korábban
- c) keresem benne a jót, felfedezem benne az új dolgokat, látom, ahogy változik, ahogy növekszik, és ez nagyon tetszik nekem, gyönyörködöm a gyermekemben

13. JÓL ÉRZEM-E MAGAMAT A GYERMEKEMMEL EGYÜTT?

- a) nem ő számomra a társaság, a barátaimmal jól érzem magamat, a gyermekeimet nevelem
- b) el vagyunk, de jobban érzem magamat, ha mások is ott vannak velünk, vagy ha másokkal vagyok
- c) kifejezetten jól érzem magam a gyermekem társaságában, jó fejnek tartom, szeretek vele lenni, érdekel a véleménye, épülök is beszélgetéseinkből – azt hiszem, ő is így érez velem kapcsolatban

Kapcsolat-értékelő

A

Ha válaszaid között a legtöbb a) jelű volt, akkor: problémáid esetleg akkorára nőnek szemed előtt, hogy eltakarják előled az élet gyönyörűségét, ajándékát, gyermekedet és a vele való csodálatos kapcsolatot. Nem töltesz vele elegendő időt, nem fordítasz rá elegendő figyelmet, hogy őt magát, belülről megismerd. Sokszor talán nem is érdekel, hogy mi van vele, pedig minden gyermek, kivétel nélkül, arra vágyik, hogy a szülője legyen a legjobb barátja. A gyerekek nagyon ragaszkodóak, és ha kapnak egy kis odafigyelést, és érzik, hogy ez nem csak egy fellángolás, és ezen túl minden másként lesz, és több időt szánsz rá, és érdeklődsz iránta, akkor rengeteg szeretetet fogsz tőle kapni. Ők adnak új kezdést a szülők számára. Nincs késő elkezdened, most sem.

TIPPJEIM:

Fogd meg a kezét, ha az utcán mentek! Ne rángasd! Ne türelmetlenséget érezz belőled, amikor a kezét fogod. Néha, egészen váratlanul, simogasd meg a buksiját. Nézz rá! Nézz rá, ha közlekedtek is, akárhányan vannak is körülöttetek. Ne az ablakon nézz ki, ha egyszer ő is ott van veled. Tedd félre gondolatban anyagi terheidet és egyéb gondjaidat. Az idő hiánya és problémáid nagysága is bajt jelenthet, ezért azt ajánlom, vidd magaddal a gyermeket, utazz vele, amikor csak teheted, és az utazás idejét használd az ismerkedésre, a beszélgetésre. Ne kényszerítsd őt semmire, ne várd, hogy amit eddig nem tettél meg, annak következménye egy pillanat alatt megváltozzon. Ha kínos lenne a csend köztetek, kezdj el mesélni valamiről, ami esetleg őt érdekli. Vagy, talán, kérdezz. Meglátod, egy-két ilyen beszélgetés után, meg fog nyílni, másként fog rád nézni. Ha kitartó vagy, kb. egy hónap múlva, érezhető és látható eredményeket fogsz elérni. Jelszó: kitartás. Kezdd el megismerni gyermekedet!

B

Ha válaszaid közül a b) jelűek voltak túlnyomó többségben, szerető szülő vagy, szereted gyermekedet, minden jót meg akarsz neki adni, de amit eddig tettél, kevés ahhoz, hogy a barátodnak nevezhesd őt. Szüksége van rád, fontos vagy neki, vágya utánad. Már ismered gyermekedet, de nincs meg köztetek a szoros lelki kapcsolat. Még nem a barátod. Fontos lenne, hogy átértékeld magadban a vele való kapcsolatodat. A gyermekkor nagyon hamar elrepül, kevés az az idő, amíg úgy lehetsz

gyermekeddel, hogy veled él egy fedél alatt, egy háztartásban, és fontosak neki a tanácsaid. Használd ezt ki, kerüljön, amibe kerül. Még, ha nem láttál is jobb példákat, mint ahogyan ti éltek most gyermekeddel az életeteket, ne mondj le róla, hogy lehet a barátoddá a gyermeked. Kialakíthatsz vele nagyon szoros, őszinte kapcsolatot is, ha vágyasz rá.

TIPPJEIM:

Naponta, tudatosan adj személyes időt gyermekednek. Nem kell, hogy sok legyen, de kiszámítható. Ez nem kerül pénzbe. De számíthasson rá, rendszeresen. Várni fogja. Járj a kedvében, amikor csak teheted, „rabold el” néha – valami váratlant, valami kellemeset csináljatok együtt, amikor a napi rutint felváltja valami izgalmas. Ilyen lehet egy fagyizás vagy egy esti séta, kirakatokat nézegetve, és közben beszélgetve. Kimehettek focizni, ha arra vágyik, vagy felülhettek a bicajra, és egymás mellett karikázhattok tizenöt percig. (Később, már te magad fogsz arra vágni, hogy ne csak 15 percig biciklizhessetek, és beszélgessetek, hiányozni fog gyermeked.) Jó ötlet a bolhapiac, nem kell pénzt költeni, elég csak nézelődni, és beszélgetni, a gyerekeknek ez is nagyon jó élmény.

C

Ha válaszaid között a c) jelűek voltak többségben, akkor nagyon jó úton haladsz. Gyermekedet ismered, szereted, bízol benne, és ő is bízik benned. Barátok vagyok. Tartsd ezt meg, ebből ne engedj. Később is a most szerzett élményekből, beszélgetésekből fogsz táplálkozni. Ha ez megmarad, a bizalom ott lesz köztetek, még ha már gyermeked egészen nagyra nőtt is. Ez a barátság olyan, mint egy törékeny váza. A barátságban mindkét fél megnyílik, mindkettő sebezhetővé válik. Ezzel nem szabad visszaélni. Egy gyermek könnyen be tud zárulni. Eldöntheti, hogy többé nem avatja bele bizalmába szülőjét, ha titkát kiadták, vagy úgy érzi, elárulták. Viszont, ha vigyázol a barátságra, őrzöd, mint egy kincset, gondozod és ápolgatod, akkor egyedülálló kapcsolatod lesz, ami jóformán ismeretlen a mai világban. Ekkor tudod, hogy bárhová elengedheted, és bízatsz benne. Meg fogja állni a helyét. Nem kell félned, hogy szívében elválik tőled. Sok szülő attól fél, hogy rossz társaságba keveredik a gyereke, pedig bármilyen társaság veheti is körül (iskolában például), akkor sem kell miért aggódni a szülőnek, ha a gyermeke szívében nincs megfelelési kényszer, szeretethiány, mert tudja, hogy a szülői háttérből, otthonról megkapja azt, amire a legtöbb gyerek hiába vágyik, és amit kortárs csoportban keres és pótcselekvésekben. Az ilyen gyermek tudni fogja, hogy szülei nem megfosztani akarják őt, hanem jól akarnak neki. A barátság-őrzés magába foglalja a napról napra való felfedezést: gyönyörködj az apróságokban, amiket észre veszel benne! Fejezd ki gyönyörködésedet – udvarolj lányodnak (ha apa vagy), és csókolj kezét neki. A barátságban elengedhetetlen az őszinteség – mindig légy őszinte gyermekedhez, ugyanezt fogod visszakapni. Légy alázatos (bármilyen nehéz is, harcold meg), és kérj bocsánatot tőle, akármiben bántottad is meg. Légy hálás, vedd észre, amit tett. Szeresd őt önmagáért, azért, aki és amilyen. Biztosíthatod őt többször is arról, hogy szereted: mondd neki többször is: „szeretlek”. Ezek nem csak üres szavak, ezek fontosak.

TIPPJEIM:

Menjetelek el vele moziba, üljetelek be egy cukrászdába, beszélgessetek, sétáljatok, légy vagány szülő, hadd legyen rád büszke! Elmehettek bringó hintózni is, szerezz élményt neki! De mindig légy rá is tekintettel: mit szeretne ő csinálni. Törekedj a sok közös élményre! Egy félórás sötét-bújócska egy nyaralás alkalmával egy életre megmarad a gyerekekben.

(A teszt és a kiértékelés családjunkban született 2008. február 9-én.)